

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Det gælder også med hensyn til drøftelserne af forholdet mellem børn og reklamer. Jeg skal ikke underkende det problem, for det er et problem, som findes overalt, hvor man har med reklamer at gøre, ikke bare i TV. Derfor ser man heller intet TV-system i den vesteuropæiske verden – og det er den, vi skal sammenligne os med – som ikke har særlige regler for reklamer, der retter sig mod børn, eller reklamer, hvor børn må bruges.

Jeg kunne godt have lyst til at gentage de bemærkninger, som tidligere er fremført af hr. Per Stig Møller og er gentaget i dag af hr. Flemming Jensen: ja men er det da sådan, at danske børn og ældre danskere, som man jo også frygter vil blive nogle vældige forbrugere af at se reklamer i TV, er ringere og har mindre modstandskraft end islændinge, end finner, end vesttyskere, end englændere, som har levet med disse ting igennem så mange år? Jeg husker da fra min egen tid – der blev nævnt et eksempel med havregryn – hvordan jeg tvang mine forældre til at købe en ganske bestemt slags havregryn, fordi der var nogle ganske bestemte billeder i, som jeg samlede på. Ja men det er jo et problem, som ikke bare er lænket til TV.

En af myterne omkring TV er, at dette medium er så specielt på så mange områder. Det er det på visse områder, men på mange områder har vi de samme problemer, de samme spørgsmål som på andre områder. Man løser ikke problemet børn og reklame ved kun at se på TV. Det er et langt mere vidtrækkende spørgsmål, som naturligvis må tages op, og som naturligvis også må være af interesse for dem, der skal lægge reglerne til rette for god reklameskik såvel i en kommende TV 2-kanal som på andre områder, hvor man reklamerer og har brug for en god skik.

Der er en anden myte, som hr. Tastesen først førte frem, og som andre har fulgt op med større eller mindre energi. Det er påstanden om politikerstyring i den TV-kanal, som nu skal oprettes. Ja men hvor er vi henne med disse ting? Der er jo ingen politikere, ingen ministre, som fungerer i et politisk tomrum. En politisk valgt minister er naturligvis afhængig af, at han kan få dækning for de valg, han foretager, de beslutninger, han træffer, og han må sikre sig denne dækning, hvis han vil fortsætte som minister, og det vil han jo i almindelighed gerne.

Andre lande – og England har været nævnt – har netop kunnet fungere med denne form for styring, og det, vi lægger frem her, er jo netop en radikalt anden form for styring af en TV-kanal end den, vi kender fra Danmarks Radio med det tunge, store radioråd og den tunge og uafklarede kompetencefordeling mellem de enkelte områder fra radioråd over direktion og længere ned i systemet.

Vi giver en frihed, som ikke hidtil er kendt på radio-TV-området, til en bestyrelse og en direktion, som får ansvaret for at drive kanalen og får som opgave at etablere en alternativ kanal, en konkurrerende kanal til det fjernsyn, vi har i forvejen, og vi ønsker ikke, at det skal udvikle sig til et nyt Danmarks Radio. Også her en myte om denne bemyndigelse, som vil gøre kulturministeren til en mand eller en kvinde med stor mulighed for at udøve sin egen magtbrynde eller sit eget magtbegær. Det svarer jo ikke til de vilkår, vi alle sammen kender i det politiske system, og til de bemyndigelser, der i øvrigt findes i en række love, hvor man har givet ministeren bemyndigelser.

Derfor kan jeg heller ikke acceptere de ændringsforslag, som er stillet af socialdemokratiet og SF om andre former for udvælgelse af bestyrelsen, for med disse forslag nærmer man sig mere og mere et system, som ligner det, vi kender i Danmarks Radio, og det er netop det, vi vil sætte en ordening, der er anderledes, op over for. Et programråd, som skal vælge bestyrelsen – ja men så er vi jo på vej væk fra det, som er kernen i det styringssystem, vi har fremlagt.

Jeg skal til hr. Tastesen også sige, at med hensyn til Danmarks Radio – overførsel af ressourcer, anvendelse af sendemaster – har vi jo fået en redegørelse fra justitsministeriet for de retlige forhold, og den er fremlagt i kulturudvalget, men den er også kendt gennem pressen.

Nu har jeg så i de ændringsforslag til lovforslaget, som jeg er kommet med, indsat en bemærkning om, at der naturligvis på dette område ikke skal ske noget uden forhandling med Danmarks Radio. Det har undret mig en lille smule, at det har været nødvendigt, for da vi drøftede tingene og formulerede lovforslaget, gik vi da ud fra som en selvfølge, at der måtte en forhandling til, når man gik i gang med at overveje at finde frem til,